

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ถือว่าการจัดสวัสดิการสังคมให้แก่ประชาชนนั้นเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่งโดยถือว่ารัฐบาลมีหน้าที่ต้องบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ประชาชน สร้างความอยู่ดี กินดีของประชาชน ตลอดจนการยกระดับการครองชีพของบุคคลที่ไม่ได้รับความผาสุกเท่าที่ควรให้ดีขึ้น ให้มาตรฐานความเป็นอยู่ของประชาชนแตกต่างกันไม่มากนัก เพราะประชาชนเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่งของชาติ ในการสร้างสรรค์ความเจริญในทุก ๆ ด้านให้กับประเทศประชาชนเป็นตัวจักรกลสำคัญ ในการพัฒนาทั้งหลายจะสำเร็จได้สมบูรณ์นั้นย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของประชากรเป็นสำคัญ นั้นหมายถึง การที่ประชากรมีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์ จิตใจแจ่มใส มีความเป็นอยู่ดี มีความขยันขันแข็ง กระตือรือร้น มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่ดี ก็ย่อมทำให้มีความสามารถและมีกำลังในการพัฒนาประเทศ ซึ่งในการพัฒนานั้นต้องย่อมอาศัยกำลังกาย กำลังสติปัญญาและกำลังใจของประชาชน ตลอดจนกำลังทรัพย์เป็นปัจจัยสำคัญ หากประชาชนตกอยู่ในสภาวะไม่พร้อมแล้วก็ย่อมที่จะไม่มีจิตใจที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาได้อย่างแท้จริง ประชาชนอยู่ในสภาพทุกข์ยากเดือดร้อน สุขภาพไม่ดี ขาดความรู้ความชำนาญในการประกอบอาชีพ จะกังวลอยู่ในเรื่องความทุกข์ยากเดือดร้อนเฉพาะหน้าของตนเอง ยิ่งไปกว่านั้นถ้าหากประชาชนไม่สามารถช่วยตนเองได้ตามสมควรแล้วก็จะตกเป็นภาระแก่สังคมที่จะต้องเข้าช่วยเหลือบุคคลเหล่านั้นให้ช่วยตัวเองได้โดยเร็วที่สุด ซึ่งจะมีผลกระทบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศชาติต่อไปอีกด้วย

งานสวัสดิการสังคมภายใต้สถานการณ์การปฏิรูประบบราชการ หน่วยงานที่มีภารกิจหลักด้านสวัสดิการสังคม ได้แก่ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างภารกิจการทำงาน จากหน่วยงานที่ให้บริการกลุ่มเป้าหมายเฉพาะกลุ่มเฉพาะส่วน ไปสู่การให้บริการที่เน้นฐานภารกิจเป็นตัวตั้ง มีการกำหนดยุทธศาสตร์ที่ถือเป็นทิศทางหลักของการทำงาน ปรับรูปแบบวิธีการใหม่ให้มีมาตรฐาน โดยสร้างตัวชี้วัดเพื่อเป็นเกณฑ์วัดให้สามารถตรวจสอบคุณภาพงานได้อย่างมีหลักประกันมากขึ้น ควบคู่กับเพิ่มการศึกษาฝึกอบรมแก่บุคลากรด้านต่าง ๆ ให้สามารถทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพมากขึ้น ผลการปรับปรุงปฏิรูปองค์กรที่ผ่านมา กล่าวได้ว่าก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ ทั้งต่อการปรับเปลี่ยน

โครงสร้างสายการบังคับบัญชา การแบ่งภารกิจการทำงาน การปรับฐานคิดฐานความรู้ใหม่แก่นุคลากรสายสวัสดิการสังคมเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม แม้จะดูเหมือนจะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในหลายบริบท แต่ก็จัดได้ว่าการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมุ่งไปยังการจัดและปรับโครงสร้างของหน่วยงานเป็นด้านหลัก เป็นการเปลี่ยนแปลงระบบหรือกลไกภายในองค์กร ดังนั้น แม้ผลที่ตามมาอาจนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพระบบบริการได้ส่วนหนึ่ง แต่ในอีกด้านหนึ่งการเปลี่ยนแปลงที่ขาดฐานเชื่อมโยงกับการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน และขาดการให้ความสำคัญกับปัญหาและความต้องการที่เปลี่ยนไปของผู้ใช้บริการ ย่อมไม่อาจนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพระบบบริการที่เป็นจริงได้ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจึงยังไม่ได้ส่งผลต่อการสร้างความตื่นตัวและความตระหนักของภาคประชาชนอย่างเป็นจริง ยุทธศาสตร์ใหม่จึงยังเป็นยุทธศาสตร์ที่รับรู้เฉพาะส่วนผู้ปฏิบัติงาน และอาจจะเป็นปฏิบัติงานในส่วนกลางเท่านั้นยังไม่ได้ขยายความเข้าใจหรือสร้างระบบการสื่อสารสาธารณะอย่างที่พึงเป็น เมื่อได้ทบทวนยุทธศาสตร์กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (www.m-society.go.th) ซึ่งกำหนดจากฐานคิดหลายแหล่ง ได้แก่ การวิเคราะห์ลักษณะสังคมไทยว่าเป็นสังคมสี่ฐาน (สังคมเข้มแข็ง สังคมฐานานุภาพ สังคมพอเพียง และสังคมด้อยโอกาส) ผ่านเครื่องมือการวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส อุปสรรค (SWOT Analysis) ในสังคมไทย การศึกษาภัยคุกคามจากโลกาภิวัตน์ นโยบายชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8-9 ความต้องการของประชาชนผู้ใช้บริการ รวมทั้งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 3/11 พบว่า ยุทธศาสตร์กระทรวงฯ อาจจะสะท้อนให้เห็นทิศทางและแนวโน้มการทำงานในระดับหนึ่ง แต่อาจจะยังไม่สอดคล้องเหมาะสมกับโจทย์ของสถานการณ์และความเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เป็นพลวัตมากนัก ดังจะเห็นได้จากข้อสังเกตของนักวิชาการที่อภิปรายในเวทีวิพากษ์ ยุทธศาสตร์กระทรวงฯ มีประเด็นสำคัญที่เป็นข้อเสนอเพิ่มเติมหลายประการ คือ

1. ยุทธศาสตร์กระทรวงฯ มีการกำหนดไว้หลายด้าน ได้แก่ การพัฒนาบริการทางสังคมเชิงรุก การพัฒนาประสิทธิภาพกลไกในการคุ้มครองและพัฒนาสังคม การรวมพลังพัฒนาทุนทางสังคม การพัฒนานโยบายและระบบสารสนเทศการพัฒนาสังคม การสร้างความมั่นคงในการดำรงชีวิต และการบริหารจัดการ

2. ยุทธศาสตร์ที่ถูกกำหนดไว้ดังกล่าวยังไม่สามารถสะท้อนให้เห็นจุดแข็งและความชำนาญพิเศษของกระทรวงฯ ว่าถูกจัดวางไว้ที่ตรงไหน และยังไม่สามารถบอกตำแหน่งแห่งที่ (Positioning) ที่เป็นจุดเน้นหลักของกระทรวงฯ ได้อย่างชัดเจนว่า อะไรคือภารกิจหลัก ภารกิจรอง และขอบเขตของงาน ขอบเขตกลุ่มเป้าหมายถูกกำหนดหรือจำกัดขอบเขตไว้เพียงไร อย่างไร

3. สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบันมีผลต่อการกำหนดท่าทีและทิศทางของกระทรวงฯว่าไม่ใช่ผู้รับผิดชอบเพียงลำพังแต่ผู้เดียว การแสวงหาพันธมิตรร่วมจึงเป็นความจำเป็น การกำหนดยุทธศาสตร์จึงควรครอบคลุมถึงการประสานองค์กร การสร้างและพัฒนาเครือข่ายการถ่ายโอนภารกิจให้องค์กรอื่น ๆ รับผิดชอบต่อภาระอย่างเหมาะสม และเกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้ให้บริการ

4. ยุทธศาสตร์กระทรวงฯควรต้องมีความครอบคลุม เชื่อมโยงถึงกันและกัน และควรกำหนดไว้หลายระดับ แต่ละระดับต้องกำหนดแนวทางและกลวิธีการดำเนินงานให้ชัดเจน เช่น การพัฒนาฐานความรู้ใหม่ที่สามารถเข้าถึงปัญหาได้อย่างสอดคล้อง เป็นจริง หรือการกำหนดยุทธศาสตร์ต่อกลุ่มเป้าหมายหลักอย่างชัดเจนว่าเป็นประชาชนทั่วไปในสังคม (welfare for all) ประชาชนกลุ่มเป้าหมายเฉพาะกลุ่ม องค์กรพันธมิตร องค์กรชุมชนองค์กรส่วนท้องถิ่น (ในการกิจการถ่ายโอน) การพัฒนาบุคลากร นักวิชาชีพ เป็นต้น

5. การกำหนดยุทธศาสตร์ควรมีการจัดวางลำดับความสำคัญหลักความสำคัญรองให้ชัดเจน และควรเน้นประเด็นที่มีความสำคัญ เพื่อผลักดันให้เกิดการขับเคลื่อนอย่างเป็นจริง และควรมีการกำหนดกลยุทธการทำงานแบบคู่ขนานพร้อมกันไปด้วย เพื่อให้เกิดการปฏิบัติงานที่มีหลักประกันและเป็นรูปธรรมในการขับเคลื่อน

6. ความชำนาญพิเศษหลักของกระทรวงฯเป็นสิ่งที่ต้องร่วมกันค้นหา เพื่อรู้จุดแข็ง รู้คุณค่าหรือต้นทุนเดิมและจะได้ขับเคลื่อนไปข้างหน้าบนฐานศักยภาพเดิมที่มีอยู่ ตัวอย่างเช่น การที่หน่วยงานส่วนใหญ่ในกระทรวงฯมีความรู้ความชำนาญในการจัดบริการในสถาบัน เพื่อดูแลผู้ด้อยโอกาสที่เข้ามาใช้บริการในสถาบัน สถานสงเคราะห์ หรือสถานคุ้มครองต่าง ๆ ดังนั้น หน่วยงานรัฐจึงควรทำหน้าที่ถอดบทเรียน ถ่ายทอดประสบการณ์ทักษะความชำนาญ เพื่อให้องค์กรท้องถิ่นและองค์กรชุมชนนำไปขยายผลการทำงานและพัฒนาต่อไปในบริบทของชุมชน พื้นที่ต่าง ๆ เป็นต้น

ปัจจุบัน แม้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จะกำหนดยุทธศาสตร์การดำเนินงานไปแล้ว แต่การปรับบทวนยุทธศาสตร์ใหม่ในแต่ละรอบเวลาเพื่อการประเมินและติดตามงานยังสามารถดำเนินการได้เป็นระยะ ๆ เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ติดตามอย่างเป็นพลวัตและเป็นจริง ในสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปซึ่งมีความจำเป็นต้องแสวงหาพันธมิตร สร้างภาคีความร่วมมือในการทำงาน การเรียนรู้บทเรียนและคุณค่าจากองค์กรอื่น ๆ นอกภาครัฐเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อหนุนเสริมการทำงานในชุมชนที่อาจยังเป็นจุดอ่อนของรัฐ และเป็นการกระจายอำนาจให้ชุมชนได้พัฒนาและเติบโตตามทิศทางที่ชุมชนกำหนด โดยรัฐต้องเปลี่ยนบทบาทมาเป็นฝ่ายสนับสนุนอย่างจริงจัง

ดังนั้น การกำหนดยุทธศาสตร์และภาระงานด้านสวัสดิการสังคม จึงจำเป็นต้องเริ่มต้นจากการประเมินสถานะของประชาชนอย่างเป็นจริงและสม่ำเสมอ และประสานความร่วมมือกับภาคประชาชนให้ได้ เพราะสถานการณ์ที่เป็นพลวัตย่อมไม่อาจใช้บทสรุปหรือฐานคิดเดิมมากำหนดได้

หากแต่ต้องหมั่นทบทวนจัดปรับแนวทางการทำงานใหม่ ให้สอดคล้องกับสิ่งที่ประชาชนต้องการ และการให้บริการที่เกิดขึ้นใหม่ ต้องไม่นำไปสู่การสลายพลังของคนและชุมชนเดิมที่มีอยู่แล้วให้อ่อนแอลง หากแต่ต้องกลับมาปรับลดบทบาทภาครัฐลงลดความเป็นเจ้าของงานแต่ผู้เดียว และเพิ่มการสร้างเครือข่ายความร่วมมือให้เกิดขึ้นให้ได้ในทุกระดับ นับตั้งแต่หน่วยงานชุมชน องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น องค์การภาคประชาชนอื่น ๆ เป็นต้น

นอกจากกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์แล้ว ยังมีหน่วยงานใหญ่อีกหน่วยงานหนึ่ง ซึ่งมีภารกิจที่สำคัญอันมีผลจากการปฏิรูประบบสุขภาพซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานสวัสดิการสังคม เพราะจากการปฏิรูประบบสุขภาพและระบบประกันสุขภาพซึ่งมีเป้าหมายอยู่ที่การสร้างหลักประกันให้คนไทยทุกคนสามารถเข้าถึงบริการด้านสุขภาพได้ตามความจำเป็น โดยถือสิทธิขั้นพื้นฐานที่ประชาชนต้องได้รับ และบริการนั้นต้องมีมาตรฐานเป็นที่พึงพอใจของประชาชน โดยมีกรอบแนวคิดในการที่จะให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในทุกระดับ ให้เกิดสุขภาวะตามหลักการสุขภาพพอเพียง ซึ่งการที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ หน่วยบริการสาธารณสุขทุกแห่ง ทุกระดับจะต้องมีคุณภาพได้มาตรฐานที่ได้รับการยอมรับ ทำให้โรงพยาบาลโดยทั่วไปต้องปรับบทบาทการดำเนินงานใหม่ มีการปรับเปลี่ยนโครงสร้าง ภาระหน้าที่รับผิดชอบ ปรับระบบการดำเนินงานทั้งด้านบริหารและบริการ ซึ่งกระทบต่อการปรับระบบงานภายในของโรงพยาบาลเอง และเนื่องจากแนวคิดในการจัดระบบบริการได้ถูกกำหนดกรอบไว้อย่างชัดเจน จึงมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการให้บริการด้านสาธารณสุขเป็นอย่างมาก ดังนั้น การที่ผู้ปฏิบัติงานจะเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาระบบบริการของตนเอง ผู้ปฏิบัติงานต้องมีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ เป็นมาตรฐานเดียวกัน และต้องสามารถปฏิบัติงานตามมาตรฐานที่เป็นงานบริการที่มีคุณภาพนั้น คือเป็นสิ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ใช้บริการได้

นักสังคมสงเคราะห์ในโรงพยาบาลและสถานบริการด้านสาธารณสุขมีบทบาทหน้าที่รับผิดชอบในฐานะนักสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ ซึ่งจะต้องมีหน้าที่ร่วมรับผิดชอบกับบุคลากรทางสาธารณสุขในการดูแลสุขภาพอนามัยของประชาชน ให้มีสุขภาพอนามัยและคุณภาพชีวิตที่ดี การปฏิบัติงานสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์จึงควรได้รับการพัฒนามาตรฐานและคุณภาพการปฏิบัติงานให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการปฏิบัติงานสังคมสงเคราะห์ในโรงพยาบาล ซึ่งเป็นการพัฒนาบทบาททางวิชาชีพนักสังคมสงเคราะห์ ที่มีประโยชน์ต่อผู้ป่วย

เพราะนักสังคมสงเคราะห์มีหน้าที่ในการช่วยเหลือผู้ป่วยให้พ้นจากปัญหาความยุ่งยากเดือดร้อนทางสังคม และอารมณ์ที่ผู้ป่วยเผชิญอยู่ และไม่สามารถที่จะแก้ปัญหาเหล่านั้นได้ด้วยตนเอง หรือปัญหานั้นเป็นอุปสรรคต่อการรักษาพยาบาล โดยทั่วไปแล้วผู้ปฏิบัติงานสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์จัดเป็นผู้ที่มีความชำนาญพิเศษ (Specialization) ทางวิชาชีพซึ่งปฏิบัติงานเพื่อเป็นการตอบสนองการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานของผู้ใช้บริการทั้งทางด้านสุขภาพ อนามัย เศรษฐกิจ สังคม และอารมณ์ สิ่งที่น่าสนใจในปัจจุบันก็คือการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและสภาพความเป็นอยู่ เพราะเป็นที่ยอมรับว่าการสงเคราะห์ผู้ป่วยจะต้องคำนึงถึงสถานการณ์ในสังคมขณะนั้นอย่างมาก และในขณะเดียวกันบุคคลหรือประชาชนที่มาใช้บริการจะต้องยอมรับในปัญหาและพร้อมที่จะให้ความร่วมมือเพื่อผลดีแก่ตนเองและครอบครัว

นอกจากนี้การปฏิบัติงานที่มีคุณภาพก่อให้เกิดภาพพจน์ที่ดีต่อองค์กรและวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ งานที่ได้มาตรฐานต้องเป็นงานที่มีคุณภาพและมีคุณลักษณะที่สำคัญ คือเป็นมาตรฐานตามความเห็นชอบของผู้ประกอบอาชีพ สามารถตอบสนองความต้องการเป็นที่พึงพอใจของผู้รับบริการและผู้ให้บริการ ซึ่งระบบบริการสุขภาพมีผลกระทบโดยตรงต่อการเสริมสร้างพัฒนา ป้องกัน และแก้ไขปัญหาสุขภาพของคนไทย และภายใต้ระบบบริการสุขภาพนี้มีประชากรที่เกี่ยวข้องกับระบบบริการอยู่ 2 ฝ่ายคือ ฝ่ายผู้รับบริการและฝ่ายผู้ให้บริการ เมื่อพิจารณาจากฝ่ายผู้รับบริการจะพบว่า ผู้รับบริการที่เกี่ยวข้องกับระบบบริการสุขภาพประกอบด้วยคน 3 กลุ่มคือ กลุ่มประชาชนทั่วไป กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มผู้ป่วย แต่เนื่องจากมีกลุ่มผู้ป่วยจำนวนไม่น้อยที่มีปัญหาที่ต้องการเข้ารับบริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ การศึกษานี้จึงมุ่งเน้นไปที่ผู้ป่วยที่เข้ารับบริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ เพราะประชากรกลุ่มนี้จะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่จะทำให้ทราบถึงความต้องการอย่างแท้จริง และปัญหาอุปสรรคซึ่งจะมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานทางด้านการให้บริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ได้อย่างสอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของผู้รับบริการ และเป็นแนวทางในการพัฒนาการให้บริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ต่อไป

มูลเหตุจูงใจในการวิจัย

โรงพยาบาลราชวิถีเป็นโรงพยาบาลที่ใหญ่ที่สุดของกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข ที่ให้การตรวจรักษาโรคทั่วไป วินิจฉัยโรค ให้การรักษาพยาบาลครบวงจร และมีมาตรฐานทั้งในระดับปฐมภูมิ ระดับทุติยภูมิ และระดับตติยภูมิ อีกทั้งเป็นโรงเรียนฝึกสอนบุคลากรทางการแพทย์ ในระดับสาขาวิชาต่าง ๆ ทางการแพทย์ ซึ่งเน้นการเป็นโรงพยาบาลที่

ได้รับการส่งต่อผู้ป่วยจากทั่วประเทศ ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของกรมการแพทย์ ตามแผนพัฒนาการสาธารณสุข แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมาโดยตลอด โรงพยาบาลราชวิถีมีผู้เข้ารับบริการบริการทางการแพทย์ที่หลากหลาย และมีผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาเป็นจำนวนไม่น้อยที่ต้องการบริการจากนักสังคมสงเคราะห์ ทำให้ผู้ศึกษาเกิดความสนใจที่จะศึกษากลุ่มประชากรเหล่านี้ถึงความต้องการและปัญหาอุปสรรคของผู้ป่วยที่เข้ารับบริการบริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ เพื่อจะได้ทราบข้อมูลของผู้ป่วยในภาพรวม ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง เพราะจะช่วยให้ทราบถึงความต้องการและปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นในภาวะปัจจุบันที่ทันต่อความเป็นจริงในสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องความต้องการและปัญหาอุปสรรคของผู้ป่วยในการเข้ามารับบริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถี เพื่อการพัฒนาการปฏิบัติงานทางด้านสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับบริการมากยิ่งขึ้น และยังช่วยให้งานสังคมสงเคราะห์มีทิศทางการปฏิบัติงานสามารถนำข้อมูลที่ได้มากำหนดหรือวางแผนการจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดของบุคลากรงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้สามารถใช้ได้อย่างคุ้มค่าเหมาะสม และเกิดประโยชน์สูงสุด และผลการศึกษาที่ได้จะเป็นแนวทางในการดำเนินการปรับปรุงพัฒนาการให้บริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถีให้สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของผู้ป่วยที่มารับบริการด้านสังคมสงเคราะห์แล้ว ยังจะเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่สนใจที่จะศึกษาวิจัยในประเด็นที่พบจากการศึกษาในเชิงลึกต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. ศึกษาความต้องการของผู้ป่วยในการเข้ามารับบริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถี
2. ศึกษาปัญหาอุปสรรคของผู้ป่วยในการเข้ามารับบริการด้านสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถี
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไปของผู้ป่วยกับความต้องการและปัญหาอุปสรรคในการเข้ามารับบริการด้านสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถี

ขอบเขตในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ศึกษาความต้องการและปัญหาอุปสรรคของผู้ป่วยในการเข้ามารับบริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถี” ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการวิจัยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ ศึกษาความต้องการของผู้ป่วย และศึกษาปัญหาอุปสรรคในการเข้ารับบริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ของโรงพยาบาลราชวิถี

2. ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ที่ใช้ทำการวิจัยครั้งนี้ ศึกษาข้อมูลเฉพาะในโรงพยาบาลราชวิถี

3. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ป่วยที่เข้ามารับบริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถีตั้งแต่วันที่ 15 มีนาคม-15 เมษายน 2550 จำนวน 110 คน

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

การให้บริการ ในที่นี้หมายความว่าเฉพาะการให้บริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถี

บริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ หมายถึง บริการที่นักสังคมสงเคราะห์จัดขึ้นในโรงพยาบาลราชวิถีเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ป่วยให้พ้นจากปัญหาความยุ่งยากเดือดร้อนทางสังคมและอารมณ์จิตใจที่ผู้ป่วยเผชิญอยู่ และไม่สามารถที่จะแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง

ผู้ป่วย ในที่นี้หมายถึง ผู้ป่วยที่เข้าบริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถี

ปัญหาอุปสรรค หมายถึง สิ่งที่ขัดขวางหรือข้อจำกัดในการดำเนินงานด้านการให้บริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบความต้องการของผู้ป่วยในการเข้ามารับบริการด้านสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถี

2. ทราบปัญหาอุปสรรคของผู้ป่วยในการเข้ามารับบริการด้านสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถี
3. ทราบความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไปของผู้ป่วยกับความต้องการและปัญหาอุปสรรคในการเข้ามารับบริการด้านสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถี
4. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการให้บริการสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ในโรงพยาบาลราชวิถี

